

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/142/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120319696
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Kotrčová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:6120319696.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte v zložení z predsedu senátu JUDr. Jany Kotrčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Šuleka a Jany Vargovej, v spore žalobkyne: S. L. O., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom P. XXXX/XX, XXX XX O., adresa na doručovanie: J. XXX/X, XXX XX I., štátny občan SR, zastúpenej právnym zástupcom: JUDr. Jozef Plačko, s.r.o., so sídlom Námestie Andreja Hlinku 29/34, 017 01 Považská Bystrica, IČO: 47 241 411, proti žalovanej v 1/ rade: S. D. O., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom P. XXXX/XX, XXX XX O., štátny občan SR, žalovanému v 2/ rade: L. O., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J. O. XX, XXX XX O., štátny občan SR, obaja zastúpení právnym zástupcom: JUDr. Roman Hojer, s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Šustekova 51, 851 04 Bratislava, IČO: 50 708 953, v konaní o zaplatenie 8 799,84 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaných 1/, 2/ proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 41C/80/2020-412 zo dňa 31.01.2022, takto

rozhodol:

Rozsudok prvoinštančného súdu vo výrokoch II. a V. **p o n e c h á v a** nedotknutý.

Vo výrokoch I., III., IV., VI. rozsudok prvoinštančného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žalobkyni vo vzťahu k žalovaným v rade 1/, 2/ **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd vo výroku I. žalovanej 1/ uložil zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 5 875,38 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 5 875,38 eur od 28.08.2020 do zaplatenia, a to všetko v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vo výroku II. vo zvyšku žalobu žalobkyne voči žalovanej v 1/ rade zamietol. Vo výroku III. žalobkyni vo vzťahu k žalovanej 1/ priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Vo výroku IV. uložil žalovanému 2/ zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 1 538,09 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1 538,09 eur od 29.08.2020 do zaplatenia, a to všetko v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vo výroku V. vo zvyšnej časti žalobu žalobkyne voči žalovanému 2/ zamietol. Žalobkyni vo vzťahu k žalovanému 2/ priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 5,18% (výrok VI.). Z výsledkov vykonaného dokazovania za nesporné považoval, že žalobkyňa je výlučnou vlastníčkou bytu, ktorý nadobudla z titulu kúpnej zmluvy v roku 2013 za kúpnu cenu 28 750,- eur uhradenú dňa 02.05.2013. Okresný súd mal tak danú aktívnu vecnú legitímáciu žalobkyne ako i pasívnu vecnú legitímáciu žalovanej v 1/ rade a žalovaného v 2/ rade. Pokiaľ ide o žalovanú v 1/ rade v konaní bolo preukázané a vykonaným dokazovaním zistené, že žalovaná predmetný byt sústavne a nepretržite užívala vo vymedzenom časovom období od 09.09.2018 do 08.06.2020. Námietku nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovanej v 1/ rade tak okresný súd vyhodnotil ako účelovú a na základe výsledkov vykonaného dokazovania aj ako nedôvodnú. Užívanie predmetného bytu žalovanou v 1/ rade je zrejmé aj z podanej žaloby v konaní Okresného súdu Žilina sp.zn. 46C/61/2020 o ochranu bývania v

predmetnom byte. Rovnako mal okresný súd vykonaným dokazovaním preukázanú i pasívnu vecnú legitimitáciu žalovaného v 2/ rade, avšak len v rozhodnom časovom období od 09.09.2018 do 28.03.2019. Skutočnosť, že žalovaný predmetný byt užíval do 28.03.2019 sám v konaní uviedol (č.l. 137, 138 spisu). Tvrdil, že kým žalobkyňa nastúpila do väzby (28.03.2019), predmetný byt obýval. Sám uviedol, že v mesiaci marec 2019 ešte údajne platil nájomné. Tiež z jeho výpovedi v priestupkovom konaní zo zápisníc z vylúču vyplýva, že si pamätá, že dňa 20.03.2019 bol v byte vo svojej izbe a začul ako mama kričala od bolesti (č.l. 361 spisu). Bývanie a užívanie predmetného bytu do 28.03.2019 žalovaný v 2/ rade tak účinne nepoprel, skôr v rámci výpovede bezpochyby potvrdil. Uplatnený nárok žalobkyne voči žalovanému v 2/ rade tak okresný súd v čase od 09.09.2018 do 28.03.2019 posúdil ako dôvodný. Vykonaným dokazovaním bolo zároveň preukázané, že žalovaná v 1/ rade v čase od 09.09.2018 do 08.06.2020 a žalovaný v 2/ rade v čase od 09.09.2018 do 28.03.2019 predmetný byt užívali, a to bez akéhokoľvek právneho dôvodu (t.j. bez vlastníckeho práva, bez zmluvy, dohody, či sľubu a súhlasu žalobkyne). Možno tak konštatovať, že žalovaní predmetný byt vo vlastníctve žalobkyne užívali bezdôvodne, a teda je daný aj základ nároku v danej veci v súlade s § 451 OZ, § 454 OZ v spojení s § 458 OZ. Z obsahu spisu vyplýva (č.l. 27 spisu), a to priamo z tvrdení žalovaných, že žalobkyňa neustále vyvíjala zjavné a konkrétne snahy na vysťahovanie žalovaných. Preto obranu žalovaných v tomto smere o údajnej existencii právneho dôvodu k užívaniu predmetného bytu vyhodnotil len ako účelovú, priam vymyslenú. Bolo nesporné, že vzťahy medzi stranami sporu boli vyhrotené, aj v dôsledku neustáleho podávania trestných oznámení, pričom žalobkyňa bola dokonca z dôvodu trestného oznámenia žalovanej v 1/ rade vzatá do väzby. V konečnom dôsledku bolo trestné konanie (postúpené na priestupkové konanie) zastavené, nakoľko sa preukázalo, že skutok sa nestal, t.j. žalobkyňa sa protiprávneho konania voči žalovanej v 1/ rade nedopustila. V takto narušených medziľudských (rodinných) vzťahoch nie je možné uveriť tvrdeniu žalovaných, že mohli bezplatne so súhlasom žalobkyne užívať byt žalobkyne. Užívanie bytu nemožno hodnotiť ani ako plnenie si vyživovacej povinnosti žalobkyne voči žalovaným. V konaní žalovaní vôbec nepreukázali vznik (resp. splnené zákonné podmienky a predpoklady vzniku) takejto vyživovacej povinnosti žalobkyne voči žalovaným. Len všeobecné tvrdenie ich právneho zástupcu o existencii zákonnej vyživovacej povinnosti, nevyhnutnosti uspokojenia potreby bývania žalovaných zo strany žalobkyne, bez ďalšieho, nestačí. V konaní nebolo preukázané, že potreba bývania žalovaných v predmetnom byte existuje a že túto potrebu bývania si žalovaní nevedia zabezpečiť sami. V konaní nebolo doložené ani súdne rozhodnutie o určení vyživovacej povinnosti žalobkyne k žalovaným. Naopak konanie o určení vyživovacej povinnosti na okresnom súde vedené pod sp.zn. 17Pc/9/2020 (č.l. 216 spisu) bolo z dôvodu späťvzatia návrhu zastavené. Okresný súd dodáva, že žalovaní právny dôvod, resp. právny titul, od ktorého odvodzovali užívanie predmetného bytu počas konania, dopĺňali, a to navyše až v záverečnej reči a bez bližších skutkových tvrdení. Súd síce pozná právo, avšak nemôže nahrádzať procesnú aktivitu strán sporu a ich povinnosť tvrdenia, a sám z vlastnej činnosti bez konkrétnych skutkových tvrdení posudzovať o aký právny dôvod užívania predmetného bytu by sa malo asi jednať. Za opodstatnenú, resp. dôvodnú považoval aj uplatnenú výšku nároku voči žalovanej v 1/ rade 5 875,38 eur za rozhodné časové obdobie od 09.09.2018 do 08.06.2020. V prípade žalovaného v 2/ rade opodstatnenou ustálil výšku nároku žalobkyne za časové obdobie od 09.09.2018 do 28.03.2019, t.j. 1 538,09 eur. Výška uplatneného nároku voči žalovaným vyplýva z predloženého znaleckého posudku (podľa ktorého výška mesačného nájmu predmetného bytu je 559,50 eur) a podrobného výpočtu zo strany žalobkyne (č.l. 165-169 spisu), ktorý znalecký posudok a výpočet v konaní nebol žalovanými účinne popretý a ani spochybný. Síce uviedli, že rozporujú znalecký posudok, nesúhlasili so stanovenou výškou nájomného, avšak v tomto smere o nesprávnosti predloženého znaleckého posudku súdu nenavrhlí žiadne dokazovanie, ani nepredložili žiadny dôkaz. Súd priznal žalobkyni ako aktívne vecne legitimovanej strane sporu voči pasívne vecne legitimovanej žalovanej v 1/ rade sumu vo výške 5 875,38 eur za rozhodné časové obdobie od 09.09.2018 do 08.06.2020 (ktorý priznaný nárok pozostáva z nároku na nájmomné od 09.09.2018 do 28.03.2019 vo výške 1 232,13 eur a to v podiele 1/3, keď v tomto čase predmetný byt obývala aj žalobkyňa (201 dní x 1/3 z celkového počtu bývajúcich x 18,39 eur denný nájom), za obdobie od 29.03.2019 do 01.12.2019 (248 dní, teda nie rok 2020, ako nesprávne uviedla žalobkyňa - nesedel by počet dní 248) nárok v podiele 1 z celkového nájmu, keď v tom čase predmetný byt z dôvodu väzby žalobkyne obývali len žalovaní, čo predstavuje sumu 2 280,36 eur (248 dní x 1 x 18,39 eur), za obdobie od 02.12.2019 do 08.06.2020 nárok v plnej výške voči žalovanej v 1/ rade, keď žalovaný v 2/ rade sa z predmetného bytu odsťahoval, čo predstavuje sumu 3 494,10 eur (190 dní x 18,39 eur), spolu nárok na nájmomné 7 006,59 eur; a z nároku na náhradu nákladov spojených z prevádzkou bytu, platbami za služby a fondom opráv za obdobie od 09.09.2018 do 31.12.2018 vo výške 170,24 eur (1/3 z 4,48 eur denne x 114 dní), za obdobie od 01.01.2019 do 28.03.2019 nárok vo výške 135,72 eur (1/3 z 4,68 eur denne x 87 dní) za obdobie od 29.03.2019 do 30.06.2019 nárok

vo výške 219,96 eur (1 z 4,68 eur x 94 dní, za obdobie od 01.07.2019 do 01.12.2019 nárok vo výške 398,09 eur (1 z 5,17 eur x 154 dní), za obdobie od 02.12.2019 do 08.06.2020 nárok vo výške 982,30 eur (190 dní x 5,17 eur), t.j. nárok na náhradu nákladov spojených z prevádzkou bytu, platbami za služby a fondom opráv vo výške 1 906,31 eur (170,24 + 135,72 + 219,96 + 3 98,09 + 982,30), t.j. spolu vo výške 8 912,90 a z toho uplatnených 65% (keď súd je viazaný rozsahom návrhu) predstavuje sumu 5 875,38 eur). Rovnako okresný súd žalobkyni priznal voči žalovanej v 1/ rade aj zákonné úroky z omeškania v súlade s § 517 OZ v spojení s § 3 nariadenia Vlády SR č. 87/1995 Z.z.. V Občianskom zákonníku pri nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je ustanovený čas splnenia je treba podľa ustanovenia § 563 Občianskeho zákonníka vychádzať z toho, že dlžník je povinný vydať bezdôvodné obohatenie prvý deň po tom, čo ho veriteľ požiadal o splnenie. Za kvalifikované požiadanie okresný súd považoval v danej veci až doručenie žaloby žalovanej v 1/ rade dňa 27.08.2020. Žalovaná v 1/ rade sa dostala do omeškania nasledujúci deň 28.08.2020. V čase prvého dňa omeškania so zaplatením dlžnej sumy bola výška základnej úrokovej sadzby ECB 0% ročne (súd má o tomto vedomosť zo svojej činnosti). Žalobkyni tak vznikol nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 5 875,38 eur 28.08.2020 do zaplatenia. Vo zvyšných uplatnených zákonných úrokoch z omeškania (od 09.06.2020 do 27.08.2020 (č.l. 7,9,16, 215 spisu) okresný súd žalobu žalobkyne voči žalovanej v 1/ rade zamietol. Okresný súd rovnako priznal žalobkyni ako aktívne vecnej legitimovanej strane sporu voči pasívne vecne legitimovanému žalovanému v 2/ rade sumu vo výške 1 538,09 eur za rozhodné časové obdobie od 09.09.2018 do 28.03.2019 (nárok na nájomné za obdobie od 09.09.2018 do 28.03.2019 v podiele 1/3 (v byte žalobkyňa ešte bývala), čo predstavuje sumu 1 232,13 (201 dní x 1/3 x 18,39 eur), nárok na náhradu nákladov za služby a fond opráv za obdobie od 09.09.2018 do 31.12.2018 (1/3 x 4,48 eur x 114 dní) vo výške 170,24 eur, za obdobie od 01.01.2019 do 28.03.2019 vo výške 135,72 eur (1/3 x 4,68 eur x 87 dní), t.j. spolu vo výške 1 538,09 (1232,13 + 170,24 + 135,72). Nárok vo zvyšnej časti (nájom, náhrada nákladov) za obdobie od 29.03.2019 do 01.12.2019 z dôvodu nepreukázania sústavného a nepretržitého užívania predmetného bytu a bývania v ňom žalovaným v 2/ rade žalobkyni nepriznal a v tejto časti žalobu žalobkyne voči žalovanému v 2/ rade zamietol. Rovnako okresný súd žalobkyni priznal voči žalovanému v 2/ rade aj zákonné úroky z omeškania v súlade s § 517 OZ v spojení s § 3 nariadenia Vlády SR č. 87/1995 Z.z.. Za kvalifikované požiadanie okresný súd považoval v danej veci až doručenie žaloby žalovanému v 2/ rade dňa 28.08.2020 (č.l. 24 rub spisu). Žalovaný v 2/ rade sa dostal do omeškania nasledujúci deň 29.08.2020. V čase prvého dňa omeškania so zaplatením dlžnej sumy bola výška základnej úrokovej sadzby ECB 0% ročne (súd má o tomto vedomosť zo svojej činnosti). Žalobkyni tak vznikol nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1 538,09 eur od 29.08.2020 do zaplatenia. Vo zvyšných uplatnených zákonných úrokoch z omeškania (od 09.06.2020 do 28.08.2020 (č.l. 7, 9, 16, 215 spisu) okresný súd žalobu žalobkyne voči žalovanému v 2/ rade zamietol. Žalobkyňa bola v konaní o žalobe voči žalovanej v 1/ rade úspešná v celom rozsahu, má preto voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% trov konania. Pokiaľ ide o nárok na náhradu trov konania žalobkyne voči žalovanému v 2/ rade žalobkyňa bola úspešná len čiastočne, nárok na náhradu trov konania okresný súd žalobkyni priznal len v rozsahu 5,18% trov konania (100% = uplatnených 2 924,54, 52,59% úspech = priznaných 1 538,09 eur, 47,41% neúspech = nepriznaných 1 386,45, t.j. pomerný úspech žalobkyne 52,59 - 47,41= 5,18). Žalovaní netvorili nerozlučné procesné spoločenstvo.

2. Proti rozsudku prvoinštančného súdu v zákonnej lehote doručili odvolanie žalovaní 1/, 2/. V podanom odvolaní vytýkali, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP). Rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP). Vyjadrili pohoršenie nad tým, že prvostupňový súd absolútne neprihliadol na žiadnu zo skutočností, ktoré v priebehu konania uviedli. Žalovaní pritom všetky skutočnosti, odôvodňujúce potrebu zamietnutia žaloby riadne zdôvodnili a preukázali. Prvostupňový súd však prihliadal iba na skutočnosti tvrdené žalobkyňou, pričom tá nepredložila žiadne relevantné dôkazy na preukázanie pravdivosti svojich tvrdení. Prvostupňový súd sa podľa názoru žalovaných vôbec nezaoberal dôveryhodnosťou tvrdení žalobkyne a pritom tie použil ako podklady na vydanie predmetného rozhodnutia. Všetky skutočnosti žalovaní v rámci predmetného konania a taktiež v rámci svojich vyjadrení, zaslaných súdu v tomto konaní riadne zdôvodnili a preukázali. Žalovaní tak celkom zjavne preukázali, že predmetná žaloba je v celom rozsahu nedôvodná a je nutné ju v celom rozsahu zamietnuť. Zastávali názor, že sa žalobkyni v tomto konaní nepodarilo preukázať, že boli splnené zákonom vymedzené predpoklady na vznik bezdôvodného obohatenia. Naopak, sama žalobkyňa v priebehu konania uviedla skutočnosti, ktoré potvrdili verziu prezentovanú žalovanými, že po predaji bytu v roku 2013, keď tento nadobudla do výlučného vlastníctva, medzi stranami došlo k dohode

o užívaní nehnuteľnosti. Rovnako skutočnosť, že žalovaná v 1/ rade poukazovala na účet žalobkyne mesačne sumu 150,- eur, a teda uhradila peňažné prostriedky v spojení s užívaním nehnuteľnosti bolo preukázané výpismi z bankových účtov v rámci predmetného konania. Pokladajú za potrebné, aby súd venoval v rámci svojho rozhodovania pozornosť aj týmto podstatným skutočnostiam. Je nevyhnutné prihliadnuť na skutočnosť, že žalobkyňa celé desaťročie spoločne so žalovanými bývala v byte na základe dohody, pričom túto jedna to strán označila za neexistujúcu až potom, ako bola trestne stíhaná a priestupkovo riešená na základe podaných oznámení. Sama žalobkyňa v priebehu konania opakovane uvádzala, že trestné stíhanie u nej veľmi zavážilo a motivovalo ju iniciovať konanie proti žalovaným. Podľa názoru žalovaných tak toto konanie žalobkyne možno celkom iste označiť za konanie v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 Občianskeho zákonníka. Žalovaní taktiež poukazujú na skutočnosť, že prvostupňový súd sa v rámci svojho rozhodovania zameriaval na konania, ktoré absolútne nesúvisia s predmetným konaním a nie sú preň nijak podstatné, či rozhodujúce. Žalovaní sa obrátili na orgány činné v trestnom konaní za účelom ochrany svojich práv a oprávnených záujmov, ktoré boli konaním žalobkyne porušené. Orgány činné v trestnom konaní a súd predsa musia takéto konanie žalobkyne sankcionovať a pochopiť nevyhnutnosť ochrany práv žalovaných. Žalovaní zastávajú názor, že konanie žalobkyne spĺňa znaky konania v rozpore s dobrými mravmi. Ide o jasne šikanózne správanie voči žalovaným, ktoré odporuje nielen dobrým mravom, ale tiež všetkým všeobecným právnym predpisom a preto je potrebné žalobkyňu v tomto jej konaní zastaviť a predmetnú žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Pokladajú za dôležité, aby odvolací súd prehodnotil rozhodnutie prvostupňového súdu a uznal, že predmetná žaloba je v celom rozsahu nedôvodná, aby zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Žilina a opätovne zväzil všetky argumenty a skutočnosti, ktoré vyvracajú tvrdenia žalobkyne.

3. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaných uviedla, že formálne žalovaní v odvolaní enumeratívnym spôsobom len vymenovali dva najfrekventovanejšie odvolacie dôvody, ktoré doplnili prevažne právne nerelevantnými a fiktívnymi tvrdeniami, no riadne neodôvodnili ani jeden z formálne prezentovaných odvolacích dôvodov. Fakticky žalovaní odvolanie koncentrujú do troch právnych skutočností:

a) opakovanie fiktívnych skutkových okolností

b) v skutkovej oblasti tvrdia právne konštrukcie, ktoré nie sú v súlade s platným právnym stavom veci

c) základné zásady civilného sporového konania opomínajú najmä v oblasti kontradiktórnosti a hodnotenia dôkazov súdom

Ku opakovaniu skutkových okolností žalobkyňa tvrdí, že ich mnohonásobné opakovanie nie je žiadnym dôkazom o ich existencii a reflexii na skutočný stav. Žalobkyňa tvrdila a preukázala právne relevantné skutkové okolnosti. Žalovaní povinnosť platenia užívania bytu:

- spochybňovali fiktívnymi dohodami o bezodplatnom užívaní bytu

- tvrdili, že žalobkyňa platia 150,- eur/ mesačne (počas výsluchu tvrdili že platili v hotovosti, v záverečnej reči a v odvolaní tvrdili, že platili na účet, pritom žiadny účet nepreukázali)

- tvrdili, že došlo ku uzavretiu zmluvy o výpožičke bytu na dobu neurčitú podľa § 659 Občianskeho zákonníka

- tvrdili, že ku užívaniu bytu dochádzalo v intenciách rodinného práva, a to konkrétne v rámci vzájomných vyživovacích povinností

Odhliadnuc od toho, že žalovaní svoje tvrdenia nepreukázali, žalobkyňa poukázala na skutočnosť, že tvrdenia žalovaných sa vzájomne vylučujú a nemôžu platiť naraz. Navrhovala, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil a žalobkyňa priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške.

4. Žalovaní vo vyjadrení k vyjadreniu žalobkyne uviedli, že žalobkyňa celých 10 rokov užívala byt spolu so žalovanými a až po vyhrotení vzťahov sa rozhodla podať žalobu na súd na vydanie bezdôvodného obohatenia. A to aj keď posledné desaťročie potom, čo kúpila byt od svojej matky a tú nechala s bratom v byte naďalej bývať a prijímala od nich platby (osobne a tiež cez bankový účet) za užívanie nehnuteľnosti. Podľa názoru žalovaných toto konanie žalobkyne možno celkom iste označiť za konanie v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 Občianskeho zákonníka. Žalovaní taktiež poukazujú na skutočnosť, že prvostupňový súd sa v rámci svojho rozhodovania zameriaval na konania, ktoré absolútne nesúvisia s predmetným konaním a nie sú preň nijak podstatné či rozhodujúce. Trestné oznámenia preukazujú, aké vyhrotené sú vzťahy medzi žalobkyňou a žalovanými a značia tiež fakt, že žalobkyňu v jej konaní nie je možné inou cestou nijak zastaviť a zabrániť jej v ďalších útokoch na žalovaných.

5. Žalobkyňa vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaných uviedla, že z obsahu vyjadrenia vyplýva, že jeho základom je pohoršenie nad tým, že „prvostupňový súd absolútne neprihliadol na žiadne zo skutočností, ktoré v priebehu predmetného konania uviedli. Žalovaní pritom všetky skutočnosti, odôvodňujúce potrebu zamietnutia predmetnej žaloby (údajne) riadne zdôvodnili a preukázali.“ Pohoršenie žalovaných nie je dôvodné, nakoľko mimo svojich protichodných tvrdení, zásadne nepreukázali prakticky žiadne právne relevantné skutočnosti, mimo ich vlastného tvrdenia: „Žalovaní uvádzajú, že ich tvrdenia sú aj boli pravdivé“. Napriek takémuto konštantnému spôsobu preukazovania tvrdení žalovaných súd žalobe vyhovel len z časti a v inej časti nevyhovel a niektoré tvrdenia žalovaných zohľadnil. Vyvrcholením nesúladu tvrdení žalovaných so skutkovým a reálnym stavom je tvrdenie žalovanej 1/, že poukazovala na účet žalobkyne mesačne sumu 150,- eur, čo (údajne) bolo preukázané výpismi z bankových účtov v rámci predmetného konania, pričom doložená nie je ani jedna platba a jediným „dôkazom“ je konštantné tvrdenie žalovaných: „Žalovaní uvádzajú, že ich tvrdenia sú aj boli pravdivé.“. Oproti tomu žalobkyňa svoje výdavky za byt preukázala predpismi správcu domu o výške povinnosti platieb a zároveň výpismi z účtu o realizovaných platbách, a znaleckým posudkom preukázala aj výšku bezdôvodného obohatenia ekvivalentom všeobecnej hodnoty nájmu. Nie je možné dôveryhodne povinnosť platenia za užívanie bytu žalovanými:

- spochybňovať fiktívnymi dohodami o bezodplatnom užívaní bytu, a zároveň
- spochybňovať povinnosť platenia tvrdením, že žalobkyňa platila 150,- eur/mesačne (počas výsluchu tvrdili že platili v hotovosti, v záverečnej reči, v odvolaní a v poslednom vyjadrení zo dňa 17.06.2022 tvrdili, že platili na účet, pritom žiadny účet, ani účet z ktorého mali platiť, ani účet na ktorý mali platiť, ani len neoznačili) a zároveň
- tvrdiť, že došlo ku uzavretiu zmluvy o výpožičke bytu na dobu neurčitú podľa § 659 Občianskeho zákonníka, a zároveň tvrdiť,
- že ku užívaniu bytu dochádzalo v intenciách rodinného práva, a to konkrétne v rámci vzájomných vyživovacích povinností (pričom žalovaná 1/ podala žalobu proti žalobkyňi a žalovanému 2/, ktorú vzala späť a v ktorej žiadne takéto tvrdenie nie je -konanie Okresného súdu Žilina sp.zn. 17Pc/9/2020).

6. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), súc viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania (§ 379, § 380 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP a contrario odvolaním napadnuté rozhodnutie prvoinštančného súdu vo výrokoch I., III., IV., VI. potvrdil, vo výrokoch II. a V. ponechal rozsudok prvoinštančného súdu nedotknutý.

7. Po preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že prvoinštančný súd vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, z výsledkov vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam, vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie náležite, vyčerpávajúcim spôsobom v zmysle ust. § 220 CSP odôvodnil.

8. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Nakoľko žalovaní 1/, 2/ ani v podanom odvolaní neuviedli podstatné a právne významné skutočnosti, ktorými by popreli nielen základ, ale i výšku nároku uplatneného žalobkyňou, teda neuviedli také skutočnosti, s ktorými by sa prvoinštančný súd nevysporiadal, nepovažoval odvolací súd za potrebné ani dopĺňať ďalšie závery vyslovené prvoinštančným súdom na podporu správnosti ním vydaného rozhodnutia. Prvoinštančný súd v odvolaní napadnutom rozhodnutí podrobne popísal dôkazy, z ktorých pri rozhodnutí vychádzal a taktiež uviedol, aké zákonné ustanovenia na základe zisteného skutkového stavu na danú vec aplikoval. Na podklade výsledkov dokazovania vymedzil časové obdobia, za ktoré nároky žalobkyne vo vzťahu k žalovaným 1/, 2/ považoval za preukázané a odôvodnené s tým, že výšku mesačného nájmu stanovil na základe znaleckého posudku a podrobného výpočtu žalobkyne, ktoré v konaní žalovaní 1/, 2/ účinným spôsobom nespochybnili, ani nepopreli.

10. Za podstatné pre rozhodnutie odvolací súd považuje, že len na základe skutočností, že žalovaná 1/ ako matka žalobkyne previedla na ňu kúpnu zmluvou sporný byt, nemožno od žalobkyne ako jej dcéry spravodlivo požadovať, aby hradila plnú úhradu za užívanie predmetného bytu žalovaným 1/, 2/. V priebehu konania neboli preukázané tak relevantné a objektívne okolnosti, ktoré by žalovaným 1/, 2/ bránili v možnosti uspokojovania si bytových potrieb z vlastných zdrojov, inak povedané - finančnú, či inú

závislosť od žalobkyne a z toho vyplývajúcu povinnosť žalobkyne sa o žalovaných 1/, 2/ po materiálnej stránke postarať a bez akéhokoľvek protiplnenia uspokojovať ich bytové potreby.

11. Nekonzistentnosť tvrdení žalovaných vyplýva aj z toho, že tieto sa vzájomne vylučujú a nemôžu platiť súčasne, keď na jednej strane nárok žalobkyne spochybňujú fiktívnymi dohodami o bezplatnom užívaní bytu, na druhej strane tým, že žalobkyni platili 150,- eur mesačne, a v neposlednom rade, že k užívaniu bytu dochádzalo v intenciách rodinného práva, konkrétne v rámci vzájomných vyživovacích povinností.

12. Žalovaní v konaní nepredložili jediný dôkaz, neprodukovali jediné skutkové tvrdenie na podklade ktorého by súd mohol dospieť k záveru, že ich obrana je dôveryhodná a spôsobilá účinne poprieť žalobkyňou preukazujúci nielen právny dôvod, ale aj výšku uplatnených nároku.

13. Vo väzbe na uvedené, v ostatnom sa stotožniac s odôvodnením rozhodnutia zo strany prvoinštančného súdu, odvolací súd toto ako správne postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP v odvolaní napadnutých výrokoch I., III., IV. a VI. potvrdil. Vo výrokoch II. a V., ktoré odvolaním strán napadnuté neboli, ponechal rozsudok prvoinštančného súdu nedotknutý.

14. Žalobkyňa bola v odvolacom konaní úspešná, v nadväznosti na čo jej odvolací súd priznal vo vzťahu k žalovaným 1/, 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

15. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
  - b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
  - c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
  - d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
  - e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
  - f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.
- (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)